

Jeg ser bilen hans kjøre inn på parkeringsplassen. Jeg ser ham komme ut. Jeg står rett bortenfor, jeg går mot ham men han ser ikke etter meg. Han går mot skolen uten å se at jeg er her. Jeg kunne ropt på ham, men han liker ikke det. Han sier at det bare er klengete jenter som roper på kjærestene sine.

Skoledøra åpner seg og skoledøra lukker seg, og han vet ikke at jeg er på den andre siden.

Jeg står her og lurar på hvordan jeg kan være så fullt av ham og han så tom for meg.

Jeg elsker ham og jeg hater ham.

For jeg vet at jeg er hans.

Jeg lurar av det s ikke på uven noe i men de ting unde ville gå på Det var alt.

Jeg maste om i uag allerede nå, søndag kveld. Han sa jeg alltid gjorde det, at jeg alltid prøvde å lenke ham fast, som om han ikke ville være sammen med meg hvis jeg ikke spurte måneders i forveien. Jeg sa at det ikke var min skyld at han var redd for planer og redd for framtiden. Tabbe. Det var en tabbe å kalle ham redd. Det var nok det eneste ordet hwan horte. «Du var ikke hva du snakker

Det er kanskje det som er kjærlighet når du ser alle feilene hans, men elsker ham likevel, for du er også full av feil, kanskje enda mer. Det hadde ikke gått en time engang av den første daten vår.

da Justin

advarte meg. «Jeg er

trøbbel.» sa han det vi satt

på TGI Fridays. «Skikkel

trøbbel.» «Advare

jenter?» svarte jeg flortend

Men svaret var ikke flort. Svar

var ekte. «Nei.» sa han. «Det

gjør jeg ikke.» På den måten fikk

han sagt at jeg var en han brydde se

om. Til og med helt i begynnelsen

Han hadde tenkt å si det. Men

EN ANNEN DAG

DAVID LEVITHAN

Fra forfatteren av bestselgeren HVER DAG

GYLDENDEL

David Levithan

En annen dag

Oversatt av Tonje Røed

Gyldendal

Til nevøen min, Matthew. Måtte du finne lykke hver dag.

Kapittel én

Jeg ser bilen hans kjøre inn på parkeringsplassen. Jeg ser ham komme ut. Jeg står rett bortenfor, jeg går mot ham ... men han ser ikke etter meg. Han går mot skolen uten å se at jeg er her. Jeg kunne ropt på ham, men han liker ikke det. Han sier at det bare er klengete jenter som roper på kjærestene sine.

Skoledøra åpner seg og skoledøra lukker seg, og han vet ikke at jeg er på den andre siden. Jeg står her og lurere på hvordan jeg kan være så fylt av ham og han så tom for meg.

Jeg elsker ham og jeg hater ham. For jeg vet at jeg er hans.

Jeg lurere på om det er på grunn av det som skjedde i går at han ikke ser etter meg. Jeg lurere på om vi fortsatt er uvenner. Som vanlig var det noe dumt vi kranget om, men det lå andre ikke-dumme ting under. Jeg spurte bare om han ville gå på festen til Steve på lørdag. Det var alt. Og han spurte hvorfor jeg maste om lørdag allerede nå, søndag kveld. Han sa jeg alltid gjorde det, at jeg alltid prøvde å lenke ham fast, som om han ikke ville være sammen med meg hvis jeg ikke spurte måneder i forveien. Jeg sa at det ikke var min skyld at han var redd for planer og redd for framtiden.

Tabbe. Det var en tabbe å kalle ham redd. Det var nok det eneste ordet han hørte.

«Du vet ikke hva du snakker om,» sa han.

«Jeg snakket om en fest hos Steve på lørdag,» sa jeg med altfor opprørt stemme. «Det var bare det.»

Men det var ikke bare det. Justin elsker meg og hater meg like mye som jeg elsker og hater ham. Det vet jeg. Vi har begge våre ømme punkt, og vi burde ikke trykke på dem. Men noen ganger klarer vi ikke la være. Vi kjenner hverandre så godt, men aldri godt nok.

Jeg elsker en som er redd for framtiden. Og jeg er en idiot som hele tiden tar det opp.

Jeg følger etter ham. Selvfølgelig gjør jeg det. Bare en klengete jente ville vært sint på kjæresten sin fordi han ikke la merke til henne på en parkeringsplass.

Jeg går mot skapet hans og lurere på hvilken Justin jeg kommer til å treffe der. Det er nok ikke Søte Justin, for det er veldig sjelden Søte Justin viser seg på skolen. Og forhåpentligvis er det ikke Sinte Justin, for det jeg gjorde var

vel ikke så ille. Jeg håper på Avslappede Justin, for jeg liker Avslappede Justin. Når han er i nærheten, kan alle slappe av.

Jeg står der når han tar bøkene sine ut av skapet. Jeg ser på nakken hans, for jeg er så forelsket i nakken hans. Det er noe veldig fysisk ved den, jeg får så lyst til å kysse den.

Endelig ser han på meg. Jeg kan ikke tyde ansiktsuttrykket hans, ikke med en gang. Det er som om han prøver å tyde meg samtidig som jeg prøver å tyde ham. Det er kanskje et godt tegn, for det kan bety at han er bekymret. Eller det kan være et dårlig tegn, kanskje han ikke forstår hvorfor jeg står der.

«Hei,» sier han.

«Hei,» sier jeg.

Han ser på meg på en veldig intens måte. Han ser sikkert noe feil. Han finner alltid noe som er feil.

Men han sier ingenting. Og det er rart. Og enda rarere er det at han spør: «Har du det bra?»

Jeg må se helt patetisk ut siden han spør om det.

«Ja da,» svarer jeg. For jeg vet ikke hva svaret bør være. *Jeg har det ikke bra* – det er faktisk det riktige svaret. Men det er ikke riktig svar å gi ham. Såpass vet jeg.

Fare. Hvis det er en slags felle, vil jeg ikke være med på det. Hvis det er hevn for det jeg sa i går, vil jeg ha det overstått.

«Er du sint på meg?» spør jeg, selv om jeg ikke er sikker på om jeg vil høre svaret.

Og så sier han: «Nei. Jeg er ikke sint på deg i det hele tatt.»

Løgner.

Når vi har problemer, er det vanligvis jeg som ser dem. Jeg bekymrer meg for oss begge. Jeg kan bare ikke si så mye om det, for da er det nesten som om jeg skryter av at jeg forstår mer av det som skjer enn han gjør.

Usikkerhet. Skal jeg si noe om i går? Eller skal jeg late som det ikke har skjedd – at det aldri skjer?

«Vil du fortsatt spise lunsj i dag?» spør jeg. Like etter at jeg har sagt det, skjønner jeg at nå prøver jeg å legge planer igjen. Jeg lærer visst aldri.

Kanskje jeg *er* en klengete jente.

«Absolutt,» sier han. «Lunsj er flott.»

Dette er bare tull. Han leker med meg. Det er åpenbart.

«Kult nok,» legger han til.

Jeg ser på ham, og han virker oppriktig. Kanskje det er feil å tro det verste. Og kanskje han følte seg dum da jeg virket så overrasket.

Jeg tar hånden hans. Hvis han er villig til å glemme det som skjedde i går,

er jeg også det. Sånn er vi. Når vi er ferdige med de dumme kranglene, har vi det bra.

«Jeg er glad for at du ikke er sint på meg,» sier jeg. «Jeg vil bare at alt skal være okay.»

Han vet at jeg elsker ham. Jeg vet at han elsker meg. Det er ikke det som er problemet. Problemet er hva vi gjør med det.

Tiden. Det ringer inn. Jeg må huske at skolen ikke er noe som eksisterer bare for å gi oss et sted å være sammen.

«Ser deg senere,» sier han.

Jeg klamrer meg til det. Det er det eneste som får meg til å holde ut tomheten.

I en tv-serie jeg følger med på var det en av damene som sa: «Han er en taper, men han er *min* taper», og jeg tenkte: *Shit, jeg burde ikke kjenne meg igjen i det, men det gjør jeg, og hva så?* Det er kanskje det som er kjærlighet – når du ser alle feilene hans, men elsker ham likevel, for du er også full av feil, kanskje enda mer.

Det hadde ikke gått en time engang av den første daten vår, da Justin advarte meg.

«Jeg er trøbbel,» sa han der vi satt på TGI Fridays. «Skikkelig trøbbel.»

«Advarer du alle jenter?» svarte jeg flørtende.

Men svaret var ikke flørt. Svaret var ekte.

«Nei,» sa han. «Det gjør jeg ikke.»

På den måten fikk han sagt at jeg var en han brydde seg om. Til og med helt i begynnelsen.

Han hadde ikke tenkt å si det. Men der kom det.

Og han har glemt mange andre detaljer om den første daten vår, men han har aldri glemt hva han sa.

Jeg advarte deg! kan han rope når vi sliter og har det vanskelig. *Jeg advarte deg, det vet du!*

Noen ganger gjør det at jeg holder ham enda tettere til meg.

Noen ganger har jeg allerede sluppet taket og føler meg forferdelig fordi det ikke er noe jeg kan gjøre.

Den eneste gangen vi er i nærheten av hverandre om morgenen, er mellom første og andre time, så jeg ser etter ham da. Vi har bare et minutt eller enda mindre sammen, men jeg er takknemlig likevel. Det er som et opprop.

Elskede, er du der? Ja, her! Selv om vi er trøtte (og det er vi nesten alltid), og selv om vi ikke har så mye å si, vet jeg at han ikke bare går forbi.

I dag smiler jeg, for tross alt gikk morgenen ganske bra. Og han smiler

tilbake.

Et godt tegn. Jeg er alltid på utkikk etter gode tegn.

• • •

Etter fjerde time går jeg rett til Justins klasserom, men han har ikke ventet på meg. Så da går jeg til kantinen, til det vanlige bordet vårt. Han er ikke der heller. Jeg spør Rebecca om hun har sett ham. Det har hun ikke, og hun virker ikke spesielt overrasket over at jeg leter etter ham. Det har jeg ikke tenkt å bry meg om. Jeg går til skapet mitt, men han er ikke der heller. Jeg begynner å tro at han har glemt det, eller at han bare tullet med meg. Jeg bestemmer meg for å sjekke ved skapet hans, selv om det er så langt unna kantinen man kan komme. Han går aldri dit før lunsj. Men i dag er det nettopp det han har gjort.

Jeg er glad for å se ham, men utslitt. Det er bare så slitsomt. Han ser verre ut enn jeg føler meg der han står og stirrer inn i skapet sitt, som om det er et speil. Når andre står sånn, dagdrømmer de sannsynligvis. Men Justin dagdrømmer ikke. Når han er borte, er han virkelig borte.

Nå er han tilbake. Akkurat når jeg kommer bort.

«Hei,» sier han.

«Hei,» sier jeg.

Jeg er sulten, men ikke kjempesulten. Det viktigste er at vi er sammen. Det kan vi være hvor som helst.

Han legger alle bøkene i skapet sitt, som om han er ferdig for dagen. Jeg håper ikke det er noe galt. Jeg håper ikke han gir opp. Hvis jeg er fanget her, vil jeg at han skal være det også.

Han retter seg opp og legger hånden på armen min. Forsiktig. Altfor forsiktig. Det er noe jeg kunne gjort, ikke noe han pleier å gjøre. Jeg både liker det og liker det ikke.

«La oss dra et sted,» sier han. «Hvor vil du dra?»

Igjen tenker jeg at det må finnes et riktig svar, og hvis jeg svarer feil, ødelegger jeg alt. Han vil ha noe fra meg, men jeg skjønner ikke hva.

«Jeg vet ikke,» sier jeg.

Han tar bort hånden sin, og jeg tenker: Ja vel, feil svar. Men så tar han hånden min.

«Kom igjen,» sier han.

Øynene hans er elektriske. Det er kraft i dem. Lys.

Han lukker skapdøra og drar meg med seg. Jeg skjønner ingenting. Vi går hånd i hånd gjennom de nesten tomme gangene. Vi gjør aldri det. Han smiler, og vi går forttere. Vi er som barn i friminuttet. Vi løper faktisk i gangene.

Andre ser på oss som om vi er gale. Det er så latterlig. Han svinger bortom skapet mitt og sier at jeg også skal legge fra meg bøkene. Jeg forstår ikke hvorfor, men jeg gjør som han sier – han er i fantastisk humør, og jeg vil ikke ødelegge det.

Når skapdøra er lukket, fortsetter vi. Ut døra. Rett og slett. Flukt. Vi snakker alltid om at vi har lyst til å stikke av, og nå gjør vi det. Han vil kanskje ta meg med for å spise pizza eller noe sånt. Og så kommer vi for sent til femte time. Vi kommer til bilen hans, og jeg vil ikke engang spørre hva vi skal. Jeg vil bare at han skal ta meg med.

Han snur seg mot meg og spør: «Hvor har du lyst til å dra? Si helt ærlig hvor du har mest lyst til å dra.»

Rart. Han spør som om det er *jeg* som har svaret.

Jeg håper virkelig ikke at det er en felle eller noe sånt. Jeg håper virkelig ikke at jeg kommer til å angre.

Jeg sier det første som faller meg inn.

«Jeg vil til havet. Jeg vil at du skal ta meg med til havet.»

Nå kommer han vel til å le og si at det han egentlig mente, var at vi skulle dra hjem til ham for å ha sex og se på tv resten av dagen. Eller kanskje han prøver å gjøre et poeng av det med planer, at han vil vise meg at jeg liker bedre å være spontan. Eller så sier han kanskje at jeg får kose meg ved havet, men han stikker og spiser lunsj. Alle disse scenarioene spilles av samtidig i hodet mitt.

Det eneste jeg ikke forestiller meg, er at han skal synes det er en god idé.

«Okay,» sier han og kjører ut fra parkeringsplassen. Jeg tror fortsatt at han tuller, men så spør han meg hvor vi skal kjøre. Jeg forklarer veien til en strand jeg pleide å dra til med familien min om sommeren. Hvis vi skal ut til kysten, kan vi like gjerne dra dit.

Han kjører, og det virker som han koser seg. Så jeg burde slappe av, men jeg blir nervøs. Det ville vært typisk Justin å ta meg med til et spesielt sted bare for å dumpe meg. Gjøre noe stort ut av det. Kanskje forlate meg der. Jeg tror egentlig ikke det – men det er ikke umulig. Han vil vise meg at han *kan* planlegge. Vise meg at han ikke er så redd for framtiden som jeg sa han var.

Nå er du gal, Rhiannon, sier jeg til meg selv. Det sier han også hele tiden. Og han har ofte rett.

Bare nyt det, tenker jeg. For vi er ikke på skolen. Vi er sammen.

Han skrur på radioen og ber meg velge stasjon. Hva? *Min bil, min radio* – hvor mange ganger har jeg ikke hørt ham si det? Men han mener det visst, så jeg søker gjennom stasjonene for å finne noe han vil like. Jeg stopper litt for lenge ved en låt jeg liker, og da sier han: «Hva med den?» Og jeg tenker: *Du hater den sangen.* Men jeg sier det ikke høyt. Jeg lar den stå på. Jeg venter på

at han skal si noe ekkelt som at det høres ut som hun som synger har mensen. Men isteden begynner han å synge med.

Utrolig. Justin synger *aldri* med. Han roper til radioen. Han kjefter på programlederne. Av og til kan han klappe takten mot rattet. Men han synger *ikke*.

Jeg lurer på om han har tatt noe. Men jeg har sett ham ruset, og det var ikke sånn som dette.

«Hva er det med deg?» spør jeg.

«Musikk,» svarer han.

«Ha!»

«Jeg mener det.»

Han tuller ikke. Han ler ikke av meg inni seg et sted. Jeg ser på ham, og jeg ser det. Jeg vet ikke hva som foregår, men han tuller ikke.

Jeg vil se hvor langt jeg kan gå. For det er det klengete jenter gjør.

«Da så,» sier jeg og skifter kanal til jeg finner den låta det er minst sannsynlig at Justin vil like.

Og der er den. Kelly Clarkson som synger at det som ikke tar livet av deg, gjør deg sterkere.

Jeg skrur opp volumet. Inni meg utfordrer jeg ham til å synge.

Overraskelse.

Vi synger av full hals. Jeg aner ikke hvordan han kan ha lært seg teksten. Men jeg spør ikke. Jeg synger med hele meg. Jeg visste ikke at jeg likte denne sangen så godt som jeg gjør akkurat nå, for den gjør at alt blir bra – den gjør oss bra. Jeg nekter å tenke på noe annet. Jeg vil at vi skal bli i sangen. For vi har aldri gjort noe sånt som dette før, og det føles fantastisk.

Etterpå åpner jeg vinduet mitt, for jeg vil kjenne vinden i håret. Uten å si noe åpner Justin de andre også, og det er som om vi er i en vindtunnel, som om vi er på tivoli og ikke i en vanlig bil på veien. Han ser så glad ut. Og jeg tenker på hvor sjelden jeg ser ham glad, glad på den måten der man ikke tenker på noe annet enn hvor glad man er. Han er alltid så redd for å vise glede, som om den kan bli tatt fra ham når som helst.

Han tar hånden min og begynner å stille spørsmål. Om meg.

Han begynner med: «Hvordan går det med foreldrene dine?»

«Øh ... jeg vet ikke,» sier jeg. Han har aldri brydd seg om foreldrene mine. Jeg vet at han vil at de skal like ham, men siden han ikke er helt sikker på om de gjør det, later han som det ikke spiller noen rolle. «Jeg mener, du vet. Mamma prøver å holde seg flytende uten å faktisk gjøre noe. Pappa har sine lyse øyeblikk, men er ikke akkurat den morsomste å være sammen med. Jo eldre han blir, jo mindre virker det som han bryr seg om noe som helst.»

«Og hvordan er det med Liza på college?»

Han virker litt stolt over at han husker hva søsteren min heter. Det er mer typisk Justin.

«Jeg vet ikke,» sier jeg. «Vi var søstre som levde under samme tak og ikke akkurat bestevenner. Jeg vet ikke om jeg savner henne så veldig, men det var lettere da hun var hjemme, for da var vi to, ikke sant? Hun ringer aldri hjem. Ikke engang når mamma har prøvd å ringe henne. Det er ikke så rart kanskje, hun har sikkert mye annet å gjøre. Og egentlig har jeg alltid visst at når hun først flyttet hjemmefra, kom hun til å forsvinne. Så jeg er ikke overrasket eller noe.»

Mens jeg snakker, hører jeg at jeg nærmer meg det vanskelige, nærmer meg hva som skjer etter high school. Men Justin reagerer ikke. Han spør isteden om jeg synes det er veldig annerledes på skolen i år. Og det er et rart spørsmål. Noe bestemoren min kunne spurt om. Ikke kjæresten min.

Jeg svarer forsiktig.

«Jeg vet ikke. Skolen suger. Det er det samme gamle. Men selv om jeg vil at skolen skal være over, er jeg jo bekymret for alt som skal skje etterpå. Ikke at jeg har klare planer. For det har jeg ikke. Jeg vet at du tror jeg har en masse planer – men hvis du ser på hva jeg faktisk har gjort for å forberede meg til livet etter high school, så er det ingenting. Jeg er like uforberedt som alle andre.»

Hold kjeft, hold kjeft, hold kjeft, sier jeg til meg selv. Hvorfor maser jeg om dette?

Men kanskje jeg har en grunn. Kanskje jeg tar det opp for å se hva han sier. Han tester meg hele tiden, men jeg er ikke akkurat uskyldig selv.

«Hva tror du?» spør jeg.

Og han svarer: «Helt ærlig, så forsøker jeg bare å ta en dag av gangen.»

Det vet jeg jo. Men det er bedre når det blir sagt på denne måten, i en tone som bekrefter at vi er på samme side. Jeg venter på at han skal si noe mer, kanskje vende tilbake til gårsdagens krangel. Men han lar være. Det er jeg takknemlig for.

Det har gått mer enn et år, og minst hundre ganger har jeg sagt til meg selv at nå har det skjedd – nå har vi begynt på nytt. Dette er et nytt kapittel, som om det betydde at vi ikke lenger fulgte det samme, gamle mønsteret. Noen ganger hadde jeg rett. Men ikke så rett som jeg skulle ønske.

Realistisk. Jeg må ikke tro at alt plutselig er bedre. Jeg må ikke tro at vi har kommet oss bort fra det vi alltid ender opp som. Men samtidig vil jeg ikke benekte det som skjer. Jeg vil ikke benekte denne lykken. For hvis lykken kjennes virkelig, er det ikke så viktig om den er det.

Han har ikke tastet inn hvor vi skal på telefonen, men ber meg om å fortelle ham hvor han skal kjøre. Jeg roter og sier han skal ta av før vi skal. Men når

jeg oppdager det, blir han ikke sint – han kjører bare ut på motorveien igjen og tar av ved neste avkjørsel. Nå lurer jeg ikke lenger på om han er ruset – jeg lurer på om han er *medisinert*. I så fall har de medisinene virket ganske raskt.

Jeg sier ingenting. Jeg vil ikke ødelegge.

«Jeg skulle hatt engelsk,» sier jeg når vi tar av mot stranda.

«Jeg skulle hatt biologi,» sier Justin.

Men dette er viktigere. Jeg kan ta igjen skolearbeid, men jeg kan ikke ta igjen livet mitt.

«La oss bare ha det fint,» sier han.

«Okay,» svarer jeg. «Gjerne. Jeg tenker så mye på å stikke av fra alt – det er deilig å faktisk kunne gjøre det. For én dag. Det er fint å befinne seg på utsiden av vinduet istedenfor å bare stirre ut av det. Jeg burde gjøre dette oftere.»

Kanskje det var dette vi trengte. Langt borte fra alt annet, og nær hverandre.

Det er noe som fungerer her – jeg kjenner at det fungerer.

Minner. Vi dro hit når det var for varmt til å være hjemme eller når foreldrene mine var lei av å være på samme sted. Det var alltid mange andre familier på stranda sammen med oss. Jeg pleide å forestille meg at hvert håndkle var et hus, og at et visst antall hus ble en by. Jeg traff sikkert andre barn, barn med foreldre som også var her ofte, men jeg kan ikke huske noen av dem. Jeg husker bare min egen familie – moren min som alltid satt under en parasoll – enten det var fordi hun ikke ville bli solbrent eller fordi hun ikke ville at noen skulle se henne; søsteren min som tok fram en bok og begravde seg i den; faren min som snakket med andre fedre om sport og aksjer. Når han ble varm, løp han og jeg ut i vannet, og han spurte hvilken fisk jeg ville vært. Det riktige svaret var *flyvefisk*, for når jeg sa det, løftet han meg opp og kastet meg i været.

Jeg vet ikke hvorfor jeg ikke har tatt med Justin hit før. I fjor sommer satt vi inne og ventet på at foreldrene hans skulle dra på jobb sånn at vi kunne ha sex i alle rommene i huset, og noen av skapene. Etterpå så vi på tv eller spilte TV-spill. Noen ganger ringte vi andre for å høre hva de drev med, og før foreldrene hans kom hjem, hadde vi dratt et annet sted for å drikke eller se på tv eller spille eller alt det samtidig. Det var fint, for det var ikke skolen, og vi var sammen. Men vi kom oss aldri noen vei.

Jeg lar skoene ligge i bilen, akkurat som da jeg var liten. Det er et par vonde trinn, og det er ubehagelig å gå på asfalten, men så er det bare sand, og alt er fint. Stranda er helt tom i dag. Jeg trodde ikke akkurat at det kom til